

ELFOGYOTT TÜRELEM
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. ÁPRILIS 11.)

Az istentisztelet meghallgatható a <https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek> és a <https://www.facebook.com/refssarkadujtelek> oldalon, vagy a Youtube-on, a Sarkad-Újteleki Református Egyházközség csatornáján.

Tükör ige: Zsid 6,11-12. v.
Lekció: Róm 15,1-7. v.
Textus: 4Móz 21,1-9. v.
Énekek: 62/1; Jöjj fáradt szív...; 338/1; 380/7; 274/1-4;

OLVASMÁNY: Rómaiakhoz írt levél 15. részének 1-7. verse:

„Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk. Mindegyikünk a felebarátjának kedvezzen, mégpedig annak javára, épülésére. Hiszen Krisztus sem magának kedvezett, hanem ahogyan meg van írva: „A te gyalázóid gyalázásai énreám hullottak.” Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk. A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját. Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.”

Igehirdetés előtti imádság:

Mennyei Atyánk! A Te szereteted tartott meg minket ezen a héten is, amikor a feltámadás ünnepének öröme és ujjongása olyan hamar elhallgatott, elveszett a hétköznapi munkája, az élet szorongásai miatt.

Köszönjük, hogy megérhettük a mai napot is. Köszönjük, hogy bár változékony időjárás, hideg és meleg, napfény és ború teszi próbára a szervezetünket, mégis biztosak lehetünk abban, hogy eljön a meleg tavasz, és majd a nyár is.

Ugyanígy bízni akarunk Benned, hogy bár életünkben jó és rossz napok, öröm és bánat, félelem és reménység váltakoznak, és feledtetni időről időre egyik a másikat, mégis biztos a Te kegyelmed, amely kíséri életünket és elvezet egészen a célig.

Nyugtalan, szomjas, békességre vágyó lelkünket kérünk, elégítsd meg a te Szent Igéddel! Adj nekünk élő reménységet, megújuló hitet, hogy mindaz, ami bennünk most van és felkavarja érzéseinket, indulatainkat, lelkünk békéjét, lecsendesedhesen előtted!

Láttasd meg velünk, kérünk örök jószágodat, és Igéd járja át, Lelked által az egész életünket, határozza meg élet-látásunkat, jövőképünket, a mai napunkat és az egész hetet! Urunk, kérünk, hallgass meg minket! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Mózes 4. könyve 21. részének 1-9. verse:

„Amikor meghallotta a kánaáni Arád királya, aki a Délvidéken lakott, hogy odaért Izráel az atárimi úton, megtámadta Izráelt, és foglyokat ejtett közülük. Ekkor fogadalmat tett Izráel az ÚRnak, és ezt mondta: Ha egyszer kezembe adod ezt a népet, mindenestül kiirtom városait. Az ÚR meghallotta Izráel szavát, kezébe adta ezeket a kánaániakat, és Izráel mindenestül kiirtotta őket és városaikat. Ezért nevezték el azt a helyet Hormának. Majd elindultak a Hór-hegytől a Vörös-tenger felé, hogy megkerüljék Edóm országát. De útközben elfogyott a nép türelme, és így beszélt a nép Isten és Mózes ellen: Miért hoztatok el bennünket Egyiptomból? Azért, hogy meghaljunk a pusztában? Hiszen nincs kenyér és nincs víz, szívből utáljuk ezt a hitványeledelt. Ezért mérgekígyókat küldött az ÚR a népre, és azok megmárták a népet, úgyhogy sok izráeli meghalt. Ekkor odament a nép Mózeshez, és ezt mondta: Vétkeztünk, mert az ÚR ellen és ellened szóltunk. Imádkozz az ÚRhoz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat! És imádkozott Mózes a népért. Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Csináld egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmárt a kígyó, életben marad, ha föltekint arra. Mózes tehát csinált egy rézkígyót, és föltűzte egy póznára. Ha azután megmárt valakit a kígyó, és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.”

Szeretett Testvéreim!

Akik utaztak már kisgyermekkel együtt hosszabb úton, akár a sajátjukkal, akár az utastársaik gyermekével, ismerhetik azt, amikor a gyermekek megunják az utazást: Mikor érünk már oda? S bármilyen válasz is érkezik, lehet, hogy 1 perc múlva, lehet, hogy 5 perc múlva, de újra felhangzik a kérdés: Mikor érünk már oda? Hiába mondjuk, hogy még tíz perc, még egy kicsit kell várni, légy türelemmel, a gyermekek időérzéke másként működik, mint a felnőtteké. Nem tudnak viszonyítani úgy, mint a felnőttek. Akár idegesítővé is válhat: Mikor érkezünk meg? Mikor érünk már oda?

De mi, felnőttek is tudunk úgy viselkedni, mint a kisgyermek. Hiába mondja Isten: légy még türelemmel, elérünk oda, amit ígértem, mi is el tudjuk veszíteni a türelmünket, vagy óránként, naponként megkérdezni: de mikor érünk már oda?

Egy kisgyermeknek még sok dologra nem nyílik rá a szeme. Egy felnőttől joggal elvárható, hogy ne úgy viselkedjen, mint egy kisgyermek. Mégis képesek vagyunk kisgyermekai türelmetlenséggel, kisgyermekai panaszkodással, zúgolódással, nyafogással követelőzni, sírni, amikor nem látjuk a megérkezés idejét, a cél helyét életünkben. S ha útközben Isten nyilvánvaló jeleit adja, hogy nem hagyott el, hogy kísér bennünket, akkor is úgy teszünk, mintha egyetlen dolgon lehetne lemérni Isten szeretetét. Bármilyen mást ad, figyelmen kívül hagyjuk. Csak makacsul azt az egy, vagy azt a néhány dolgot hajtogatjuk, követeljük, amin keresztül mi le tudjuk, vagy le akarjuk mérni az Isten szeretetének mértékét.

Izrael népe már remélhette, hogy célhoz ér. Egyre közelebb van Kánaán földjéhez, az ígért földjéhez. S ekkor nem várt akadály kerül eléjük. Edóm országa nem engedi, hogy átvonuljanak az országán, pedig még az ivóvizet is megfizették volna, amit ők és a jószágaik elfogyasztanak. Ezért hatalmas kerülőre kényszerül-

nek. S egyszerre azt látja a nép, hogy nemhogy közelednének, hanem még távolabb kerültek a céljukhoz.

Hol van az Isten, aki nekünk ígérte Kánaán földjét? Miért nem segít? Közben megtámadta a népet az egyik kánaáni városállam a szövetségeseivel. Foglyokat vittek Izraelből. Izrael az ÚRhoz kiáltott, és esküt tett: Ha Isten megsegíti őket, akkor azokat a városokat mindenestül az ÚRnak szentelik. És az ÚR megsegítette őket, kiszabadították a foglyokat, az ellenséget pedig megsemmisítő győzelemmel legyőzték. Újra jelét kapták, hogy velük van, segíti őket az Isten. — Mégis elfeledtek erről! Mert csak arra tudtak figyelni: Mikor érkezünk már meg?

Ettől lettek türelmetlenek, ezért zúgolódtak, ezért telt meg újra és újra keserűséggel a lelkük, az életük. Ők már megérkezni akartak. Sivatagban vándoroltak, és zöldellő fák közé, kertek közé akartak kerülni. Mannát ettek, volt mindennapi enivalójuk, de gabonából készült kenyérré vágytak. Voltak céljaik, napi feladataik, de szerettek volna már a saját földjükön gazdálkodni, a saját legelőjükön terelni jószágaikat.

A kezdőképhez hadd lépjek vissza: Amikor a kisgyermek például a vonaton, vagy buszon nyugóskodik, sírnak, hogy mikor érünk már oda, akkor a szülő csak csendesíteni tudja őket: Várj még, meg fogunk érkezni, de még nem vagyunk ott. S ha a kisgyermek nem hallgat a szüleinek, akkor marad a sírás, a nyugóskodás, a hiszti. De ezek még önmagukban nem segítenek abban, hogy hamarabb érkezzünk meg. Ha Békéscsabáról Budapestre tartunk vonattal, nem fogunk Szolnokon leszállni, bármennyire is elfogyott a gyermekünk türelme, és azon könyörög, hogy szálljunk már le a vonatról! Mi marad ekkor a gyermeknek? Vagy a sírás, a hiszti, a nyüglődés, vagy a bizalom, hogy apa, anya jobban tudja, meddig kell még utaznunk.

Izrael népének ott, a pusztában elfogyott a türelme. Mintha egyre messzebb lennének a céltól, egyre messzebb lennének a megnyugvástól, a békétől, a letelepedéstől. És elkezdtek zúgolódni: Miért is hallgattunk Istenre! Maradtunk volna Egyiptomban! Élnénk úgy, mint más népek! Lennénk inkább rabszolgák! Inkább vernének minket nap mint nap, csak részesülhetnénk Egyiptom eledeléből, lenne vályogházunk sátor helyett, s látnánk valami biztosat, ahelyett, hogy napról napra, hónapról hónapra csak vándorlunk, és még mindig nem érkezünk meg!

Ma Magyarországon sokaknak elfogyott már a türelme: Meddig kell még maszkot hordani az utcán? Meddig kell még várni a kijárási korlátozás megszűnésére? Meddig kell még sorban állni a gyógyszertár előtt? Meddig kell még digitális oktatásban tanulni? Meddig nem lehet még látogatni az Idősek Otthonában, kórházban, stb. Mikor kapjuk vissza a régi életünket? S közben a járvány görbéje hol felfelé, hol lefelé tart, de a számok még nem mutatják a végét...

Járványtól függetlenül is vannak életcéljaink, álmaink, terveink, amelyektől időnként úgy tűnik, hogy még messzebb vagyunk, mint azelőtt. És belefárad a lelkünk a várakozásba, belefárad a lelkünk a vágyakozásba, belefáradunk a végtelennek tűnő munkába, a hiábavalónak tűnő fáradozásba.

Tudunk-e, akarunk-e még felnézni az Örökkévaló Istenre? Vagy csak a földi lehetőségeinket, a földi körülményeinket nézzük, és türelmetlenül zúgolódunk Isten, emberek, és a földi sorsunk ellen?

A nép elfeledkezett már Isten segítségéről, áldásairól, ajándékairól. Elfeledkezett már arról, hogy ők imádkoztak, sírtak Egyiptomban szabadulásért! Már csak zúgolódni, követelőzni tudtak. Isten pedig rájuk szólt: Elég legyen! S olyan helyen ütöttek tábor, ahol sok mérgeskígyó volt, vagy valamiért a környékről oda húzódtak le zsákmány reményében a mérgeskígyók.

Ők ezt fizikai valóságában átélték. De a zúgolódó, türelmetlenné vált ember a lelkében is átéli a mérgeskígyók támadását: Egyszerűen nem lel békességre, nyugalomra, sőt egyre nagyobb lesz benne a félelem, hogy amit szeretett volna elérni, már nem érheti el. Jönnek a kétségek: az úgynevezett „soha” mondatok: „Én már soha nem fogok célhoz érni”, „nekem soha nem lesz”, „én soha nem fogom megkapni”, „én soha nem leszek képes”. És ezek a lelki mérgeskígyók nagyon fájdalmasan, halálosan belénk tudnak marni.

S minél több kételyt fogalmazunk meg Isten tervével, szeretetével, jóságával szemben, annál több lelki mérgeskígyó fog megmarni, még több szenvedést, békétlenséget okozni, reménytelenségbe taszítani.

Minél jobban zúgolódott Izrael népe, annál nagyobb lett a baj, a békétlenség, a fájdalom az életükben. A kígyók jöttek, s hol egy megmozdított kő alól, hol a porból csaptak ki, hol bekúsztak a sátor védelmet ígérő biztonságába, és ott támadtak. A nép pedig rádöbrent, hogy éppen az ellen lázadt, éppen arra támadt, aki eddig mindig segített rajtuk: Isten ellen! És Mózesről azt kérték: Kialts értünk Istenhez! Imádkozz, hogy távolítsa el rólunk a kígyókat!

Hát a nép nem tudott volna imádkozni? Nem tudott volna magáért könyörögni? Vannak idők, amikor a szenvedő ember csak annyit tud kérni: Imádkozz értem! Van, amikor már annyit zúgolódott Isten ellen, hogy maga sem tudja, hogyan szólítsa meg Istent.

Mindenképpen szükség van arra, hogy legyenek közbenjárók Isten és ember között. Akik közbenjáró imádsággal könyörögnek másokért! Nem lenézni kell azt, aki maga nem tud Isten elé menni, hanem imádkozni kell érte! Az Egyház egyik legnagyobb szolgálata a másokért való könyörgés! Úgy, hogy közben nem felejtjük el: Mi is csak azért tudunk másokért imádkozni, mert közbenjár az Atya előtt az Úr Jézus Krisztus! Ő a mi közbenjárónk! Ő az, aki tökéletesen tud könyörögni és esedezni értünk! Ha az élő emberek között nem találunk olyat, aki tud és akar imádkozni értünk, akkor is bízhatunk az Úr Jézus Krisztusban, aki az Atya jobbán szüntelenül esedezik értünk. Ő a mi legfőbb közbenjárónk! Ha földön élő embert nem tudunk kérni, hogy imádkozzon értünk, mást semmiképpen ne kérjünk erre az egy Úr Jézus Krisztuson kívül! *„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággként a maga idejében.”* (1Tim 2,5-6)

Mózesnek Isten azt mondta, hogy egy póznára tűzzön fel egy rézkígyót, és ha valaki arra feltekint, akkor megmenekül. Nyilván azért is kellett póznára tűzni, magasra kihelyezni, hogy a tábor bármelyik pontjáról látható legyen. Mégis van egy

jelképes jelentősége is ennek: Ne lefele, hanem felfele nézz. S aki felnézett, meggyógyult.

Az Úr Jézus Krisztus azt mondta a János írása szerinti evangéliumban: „*És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.*” (3,14-15)

Amikor lelkünket mardossa a türelmetlenség, a be nem teljesült álmok, az el nem ért célok mérgekígyója, amikor már nem jut eszünkbe, hogy Isten hányszor segített, hogyan könyörült rajtunk, Isten azt mondja zúgolódó, megfáradt lelkünknek: Nézz fel Jézus Krisztusra! Nézz fel arra, aki örökkévaló szeretettel szeret, aki az életét adta, hogy üdvösséged, örök életed legyen!

Nézz fel Jézusra, és lásd meg, hogy az, aki teljesen magát adta érted, lehetetlen, hogy rosszat akarjon neked itt a földön! És a mennyei Atya, „*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*” (Róm 8,32)

Meríts hát újra türelmet Isten szeretetéből. Meríts erőt Krisztus könyörületéből! Bízd rá magad, és engedd, hogy eltávolítsa életedből a türelmetlenség mérgekígyóit. Engedd, hogy meggyógyítsa újra és újra lelkedet. Hiszen ő előtted jár, tudja, ismeri utadat, és már elkészítette azt, amivel meg akarja ajándékozni életedet! Bízd rá újra és újra magad, mert ő jól tudja, hogy mit készített, merre vezet, és hogy amikor megérkezel, milyen áldásai várnak rád. Elfogyott a türelmed? Nézz fel újra Jézus Krisztusra, mert ő megért, mint Atya a gyermekét, de szeret Téged annyira, hogy nem fog hamarabb megállni, minthogy célhoz vezessen. Nem fog félúttal megelégedni, amikor tudja, hogy áldásai a célnál fognak igazán rád áradni!

Öntsd ki fájdalmadat, panaszaidat, kétségeidet Jézus Krisztus elé! De ne zúgolódj ellene, sőt kérd őt, hogy esedezzen érted az Atyához, hogy megtartsa az Ő szeretete örökké! Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy látod, ismered életszükségleteinket! Köszönjük, hogy nincs elrejtve előled az, amire annyira sóvárog a lelkünk, ami nélkül olyan hiányosnak, üresnek érezzük és látjuk az életünket!

Köszönjük, hogy nem érzéketlen, szükségünkkel, nyomorúságainkkal nem törődő Isten vagy, hanem mennyei Atyánk, aki pontosan ismered és számon tartod mindazt, ami lelkünket, életünket nyomasztja!

De köszönjük azt is, hogy Te tudod, merre vezetsz minket, hogyan juthatunk célhoz, és ha kerülő utakat is kell tennünk életünkben, annak mi az értelme és haszna. Bocsásd meg nekünk, amikor elveszítjük türelmünket. Bocsásd meg nekünk, amikor belefáradunk a várakozásba! Bocsásd meg nekünk, amikor elbizonytalanodunk abban, hogy Te, irgalmas, mennyei Atyánk, jót akarsz nekünk! Kérünk, segíts, hogy újra fel tudjunk nézni Rád, és tudjuk várni áldásaidat, segítségedet, életünket célhoz vezető kegyelmedet! Könyörgünk, vess véget a járványnak!

Áldunk Téged a tudósokért, akik a járvány ellen vakcinákat tudnak kifejleszteni!
Áldunk Téged az orvosokért, egészségügyi dolgozókért, mentősökért, kórházlelkészekért, akiknek munkája, fáradozása révén is könyörölsz a világon!

Könyörgünk a fáradt, kimerült házi orvosokért, és asszisztenseikért, a kórházakban, egészségügyi intézményekben dolgozókért. Könyörülj rajtuk, erősítsd meg őket, vigasztald meg őket. Imádkozunk a betegekért, a szenvedőkért, a gyászolókéért. Kérünk, légy gyógyítójuk és vigasztalójuk!

Könyörgünk az ország vezetőiért, hogy a sok támadás ellenére ne fáradjanak bele a jó munkába, az országért való fáradozásba. Könyörülj rajtuk, és mentsd meg őket a tévedéseiktől, a bűneiktől, hogy csak használni tudjanak, és ne ártsanak a népnek.

Könyörgünk, hogy mentsd meg a világunkat az újabb ideológia diktatúra zsarnokságától, és mielőtt még teljesen eluralkodna a földön, láttasd meg az emberiséggel annak pusztító és kíméletlen voltát.

Tudjuk, Istenünk, hogy nem érdemlünk könyörületet, mert megtagadtunk, elhagytunk Téged! Nem érdemlünk könyörületet, mert tele van a világ tisztátalansággal, szentségtelenséggel, istentagadással, az élet elleni izzó haraggal. Mégis, kérünk, könyörülj rajtunk!

Állítsd meg az emberiséget az önpusztítás útján, hogy ne dobjuk el magunktól az életet és az élet lehetőségeit! Köszönjük, hogy megállítottad Izrael népét is a pusztában, mielőtt még visszamentek volna Egyiptomba, a biztos pusztulásba!

Urunk, kérünk, láttasd meg az embervilággal, hogy hova vezetne, ha engednéd, hogy a kívánságaink, a türelmetlenségünk gyümölcsei beérhetnének. De mégis, kérünk, légy irgalmas, és mentsd meg népünket, nemzedékünket!

Jöjjön el a Te királyi uralmad, és vidd győzelemre a Te igazságodat, szentségedet és tisztaságodat a földön is! Mert egyedül Benned van élet, és nekünk is igazi életünk csak Benned van, akié a hatalom mennyen és földön! Segíts, kérünk, hogy megmaradjunk beléd vetett hitben, és hűségben! Ámen

Jöjj fáradt szív...

(ének)

Jöjj, fáradt szív, ki megváltásra vársz,
Jézushoz jöjj, új életet találsz!
Ő néked békét ad, mert megbocsát!
Eltörli mind a bűnt, ő nem ítél.
Hűsége téged végig elkísér.
Jöjj, fogadd drága, szent áldozatát!
Elveszi terhed, ujjong a lelked,
él a remény, él a remény.
Elveszi terhed, ujjong a lelked,
él a remény, harcok után vár égi fény!

Zord, vad vihar csak támadjon reád,
Őt hogy ha hívod, ég s a föld Urát,
Lásd minden bajban híven melléd áll.
Alszik talán, azt gondolják sokan,
jó, s megsegít, még nem tudod hogyan.
Máris kezd el a hála himnuszát:
Elveszi terhed, ujjong a lelked,
él a remény, él a remény.
Elveszi terhed, ujjong a lelked,
él a remény, harcok után vár égi fény!